

S T A R C A N T E

SEXIE
DENÍČEK
NYMFOMANKY

S T A R C A N T E

SEXIE
DENÍČEK
NYMFOMANKY

© Starcante, 1969
Translation © Zdeněk Widmann, 1974
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013

ISBN 978-80-7388-850-3

S T A R C A N T E

SEXIE

DENÍČEK NYMFOMANKY

I.

Dík štěstěně, která je mi většinou příznivě nakloněna, jsem v prázdném oddělení pařížského rychlíku sám. Dobře čalouněná sedadla, pohodlné opěry pro lokte, podložky pro nohy – a to vše mám k dispozici zcela sám. Vskutku šťastná náhoda – vždyť postačí jenom se podívat do sousedních oddělení, přeplněných cestujícími, zavazadly a se vzduchem hustým tabákovým kouřem.

Raději jsem zatahl záclony a zhasl světlo, pohodlně se uložil a připravil jsem se odrazit každý nápor z chodbičky. K tomu, abych vzbudil dojem pouze dočasné nepřítomnosti spolucestujících, mám bohužel k dispozici pouze nepromokavý plášť a docela malý kufr. A také začínám pociťovat výčitky svědomí, vždyť takto blokuji sedm míst, která sám nemohu obsadit. A tak raději zase rozsvítím – ale záclony nechávám zatažené. Myslím si, že budeme-li tři, čtyři, budeme moci odolávat náporu dalších cestujících s větší logikou. Skulinkou nahlížím do chodbičky a čekám na případné spolucestující, kteří by mi byli co nejmeně na obtíž. Nejraději bych dal pochopitelně přednost několika půvabným dívkám.

Vlak zatím ještě neopustil milánské nádraží. Chce se mi děsně spát. Do Paříže to bude trvat ještě celou noc a já již mám za sebou cestu až z Palerma. V honbě za volnými místy zatím procházejí chodbou jen samé nesympatické typy a já nemám chuť na to, sdílet oddělení právě s nimi. Nakonec netrpělivě opět světlo zhasnu – k čertu s galantností! A bez dalších výčitek se pohodlně natáhnou – to je nádhera!

Náhle však energická ruka roztáhne dveře a dovnitř nahlédne ramenatý průvodčí, snědý, s vyzývavým knírkem. Je překvapen, když vidí, že jsem v oddělení zcela sám, zatímco všude vedle je přeplněno.

Nerozumím, co mi říká. Obrátí se do chodbičky a něco zavolá. Nejprve vstoupí nějaký klacek a posadí se naproti mně. Můj nos odmítá nepříjemný pach, který kolem sebe rozšiřuje. Za ním, v čele zástupu ratolestí a kupy zavazadel vstupuje sicilská matrona s mastnými vlasy, trudovitým obličejem, která páchne ještě výrazněji. V náručí drží svého nejmladšího. Donutí mne, abych jí pomohl uložit zavazadla, kterých je nyní plné oddělení, a to další jsou ještě na chodbě. Konečně je uloženo všechno nahoře na políčkách a já si mohu zase klidně sednout. Protože je zima, matrona se přes mne energicky nahne a přirazí dveře, aniž by ji napadlo zeptat se mě, zda s tím souhlasím.

Vedle mě vtěsná svou největší dceru, která již téměř spí. Je to vytáhlá holka tmavé pleti s dlouhými, černými vlasy, nepořádně spletenými do copu, ze kterých vychází pach ztuchlého olivového oleje. Pokládá hlavu na opěradlo a hned upadá

do spánku. Matrona, když usadila všechny své ratolesti, se spokojeně uvelebí v druhém koutě. Zřejmě pocituje potřebu svěřit se mi se všemi maléry a potížemi, které prožila. Moc jí nerozumím, využiji proto vhodné chvíle, kdy ostatní v oddělení již spokojeně oddychují, zhasnu světlo a dám chrápáním najevo, že ji již neposlouchám.

Dívka se po chvíli ve spánku zavrtí a pak si lehne pohodlněji – nyní spočívá tváří na mém stehnu. Její skrání mě hřeje, jako by mi všechny paprsky horského sicilského slunce pronikaly přes látku kalhot do stehna a podbřišku. Monotónní pohupování vlaku přispívá k tomu, že jsem vzrušen jako gymnazista, když se poprvé dotkne dívky. Využívám tmy a opatrně přesunu dívce hlavu tam, kde je její tlak nejučinnější. Jde to snáze, než jsem očekával – těžko mohu posoudit, zda k tomu sama trochu nepřispěla.

Dík té horké, lehce se pohybující hlavě se mé vzrušení stává hmatatelnějším. Teď vlak zpomaluje a já se obávám, že když zastaví, budu muset svými stehny imitovat otřásání vagonu, abych neporušil iluzi a nepřišel o to, čeho jsem zatím dosáhl. Ale vlak opět zrychluje a pokračuje v jízdě – a pokračují i vzrušující doteky. Její ruka se ve spánku mimoděk přesune na má kolena, pak výše, až spočine právě na tom správném místě, a tam se sama pevně sevře. Neodvážím se protestovat, a tak ta malá využívá příležitosti, která se jí v jejích patnácti letech snad naskytla poprvé. Je třeba, abych i já nějak přispěl – rozepínám opatrně knoflíky, které jen stěží udržují v zajetí vzepjatou touhu, zasunu jí ruku dovnitř a ta se lačně sevře

kolem toho, co by klidně mohlo být zápěstím některé z jejích mladších sester. Ta čertice svírá svou kořist pevně a přímý dotek její vlahé pokožky mi otevírá naději, že se takto dostanu do země zázraků. Její druhá ruka sklouzává do jejího klínu a já mám dojem, že se pohybuje ve stejném taktu, jako by to, co svírá v levé ruce, bylo někde mezi jejími stehny. I já mám pocit, jako bych se pohyboval tam někde uvnitř ní. V jednom okamžiku mě napadne, že bych do ní skutečně mohl násilím proniknout, není však snadné znásilnit nezletilou v oddělení rychlíku uprostřed její rodiny a přímo pod nosem její matky, která nás možná od samého začátku bedlivě sleduje, aby ve vhodný okamžik zakročila a pak ze mne mámila peníze za to, že bude mlčet. U těch lidí ze Sicílie nikdy nevíte... A pak, neodvážuji se pohnout také proto, že by každý pohyb mohl vyvolat explozi mého nahromaděného vzrušení. A s tím nespíchám, vždyť pro svůj požitek nemůžeme stejně dělat nic jiného a bylo by hloupé ukončit předčasně to, co nás oba baví.

Dívka od chvíle, kdy mi poprvé sevřela žalud v dlani, ani na okamžik nepovolila. Podle náhlého křečovitého chvění prstů svírajících úd poznávám, že její rozkoš vyvrcholila.

Napadne mne, že i já bych mohl dojet do cíle, kdybych své vzrušení trochu přiživil tím, že bych si pohrál s jejími nadry. To není špatný nápad! Nejdřív jí svou ruku položím na rameno, a když se nic neděje, vklouznu dlaní na její mladičká prsa. Sevru jedno ňadro... a dívka se probudí, prudce vytrhne ruku s mých kalhot a vlepí mi políček...

Copak jsem mohl tušit, že spí opravdu?

Nyní již opět usnula. Abych nějak ulevil svému neukoje-nému napětí, počínám vzpomínat na Sexii. Jako bych již cítil její intimní vůni – a mezi mýma nohama mi narůstá opravdová Eiffelova věž, ne snad ta maličká, jakou si turisté připínají na klopku jako suvenýr, ale skutečně velký model pro bohaté turisty, určený k postavení na stůl nebo do vitríny.

Sexie na mě čeká na pařížském nástupišti. Musím vám ji představit: není ani velká, ani tlustá, ani hubená. Nechci vám tvrdit, že se podobá té či oné filmové hvězdě, je nekonečně lepší. Asi to nejlépe vystihnu, když vztyčím palec a prohlásím: „Je taková!“

Z toho byste měli pochopit, že Sexie je právě taková, po jaké potají toužíte ve svých nejtajnějších myšlenkách, v horečnatém snu, že má všechny rysy ženy, jejímž byste si přáli být milencem. Jejích třicet let slouží jen k určení její identity – vypadá nejspíš tak na dvacet. Za to vděčí Sexie tomu, že pravidelně provozuje gymnastiku – jedině té je věrná. Kdyby se nemohla oddávat tomuto náboženství těla, jistě by z toho onemocněla.

Sexie se vyznačuje nesmírným půvabem, neuvěřitelnou krásou, obrovskou přitažlivostí ženy, která ví, co potřebuje.

Někteří ji s hanou označují za nymfomanku. To jsou však ti věční žárlivci, neschopní a nemohoucí, kteří ve všem hledají zlo, špatnost. To jsou názory zakyslých, politováníhodných, nenapravitelných pokrytců.

Když sledujete její chůzi, představujete si, jak do ní vklouzáváte. Jste ochoten dopustit se největších hloupostí, a to za jakýchkoliv okolností, zapomínáte na vše kolem vás, máte dojem, že s ní se vám nabízí největší příležitost vašeho života.

Je to dívka – magnet.

Sexie se mi vrhá do náruče, jako kdyby mne neviděla celých deset let. Zatímco mě objímá, zamele trochu zadečkem, aby v lačných přihlížejících obdivovatelích vyvolala vzrušení. Ty nestačí odradit ani moje přítomnost.

– To jsi tak vyhladovělá, Sexie?

Správně jsem to odhadl. Nervózně mi přiznává, že se již nemůže dočkat. V předcházejících dnech telefonovala jako šílená na všechny strany, ale marně. Všichni její přátelé byli tak jako já daleko.

– Přece nemohu jít šlapat chodník, abych si sehnala chlapa, – přiznala. – Naštěstí jsi teď tady ty!

Z jejího vzrušeného hlasu jsem poznal, že je veta po vytouženém odpočinku. Jsem tou dlouhou cestou jako umlácený, k tomu ještě ten nezdar s tou mladou Siciliánkou; nejraději ze všeho bych hned šel spát.

„Zítřka,“ říkám, „budu připraven k útoku. Teď jsem ale zcela vyčerpaný, zcela grogy.“

Sexie spustí naplno, obviňuje mne, že jsem „špinavec, nemám srdce, nemám ani trochu slitování“. Pak se mne pustí a hrozí, že půjde s prvním, kdo o ni projeví zájem. Ti, co nás závistivě sledují, jsou tou hádkou povzbuzeni. Když se ale Sexie

znovu přimkne ke mně, ztrácí zájem. Vycházíme z nádraží a nastupujeme do taxíku. Každý z nás udává svou vlastní adresu. Sexie mne chce mít u sebe – a já zase nechci nic jiného než být co nejrychleji doma a zalehnout. Trvám na svém, protože vím, že moje závěsy nevydychují takovou vůni jako v jejím bytě, kde jsou prosyceny vůní promilovaných nocí a jemných parfémů. Dokázalo by to svěst i svatého a já jim vždy beznadějně podléhám.

Neústupně ji odvážím, ale ani nyní se necítí poražena. Má nesmírnou důvěru ve svou moc.

Konečně jsem doma. Rychle se svlékám a uléhám – chci spát. Z obýváku na mne Sexie volá, že mi jenom trochu poklidí a pak se vrátí domů. Asi přece jen vypadám opravdu vyčerpaně, k ničemu. Zavřu víčka a rychle usínám. A jsem opět ve vlaku, s tou malou Siciliánkou, ale tentokrát jsme v kupé sami. Opět mi svírá úd, ale tentokrát nespí, posunuje hlavu po mých stehnech vzhůru, až mi jej vezme mezi rty. Dovedně – kde se to v té holce bere? – mne rychle vynáší k vrcholu, nevydržím to již a svou rozkoš jí vstříknu hluboko do úst. Líže, cucá, saje a lačně polyká mé prudké výstřiky. Sténá přitom jako raněné zvíře. Něco mi horce stéká na hrud', je to vřelé, ale nepálí to.

Otevírám oči...

Sexie, celá nahá, sedí na mně jako na koni, saje do svých úst všechnu moji mizu, zatímco výron její vlastní rozkoše mi horce zkrápí hrud'.

II.

Vymyšlením nových poloh, fotografováním působivých záběrů zblízka, vymyšlením scén, před kterými bledne i indická učebnice lásky Kámasútra, mnoha dalšími fotografickými odvážnostmi se Mancinini stal rychle proslulým po celé Paříži.

A čím více se seznamujete s jeho produkcí, tím větší touhu pociťujete poznat ji celou.

Není to v tom, že by páry tvořil ze ztělesněných dokonalých bohů a bohyň – ne, je to v maličkostech. Tu zachytne záblesk oka, prohnutí zachycené ve správném okamžiku, tam chloupky klouzající po mokrému údu, polohu ruky laskající ňadro, výkřik zachycený ve tváři ženy, jíž se právě zmocňuje muž, výkřik, který přímo slyšíte při pohledu na rozkoši zkřivené rty. Zkrátka vše to, co je třeba podtrhnout, aby fotografie věrněji než sama příroda vyjadřovala okamžik, kdy jedno pohlaví proniká do druhého.

Je to svým způsobem umělec. Akt pro něj není pouze činností údu. Snaží se uvést v činnost představivost svých zákazníků.

Poněvadž svou skutečnou odbornost nemůže dobře vyhlášovat na reklamních tabulích a plakátech, jeví se v očích

obyvatel své nudné čtvrti jako klasický fotograf: sňatky, první přijímání, fotografie na legitimace atd.

V takovémto případě pracuje expresní metodou: hop, a je to hotovo, rychlost je neduhem našeho století.

Někdy se stane, že mu mladou milenkou přivede starý boháč, aby zvěčnil její mladé plastické linie, a že v jeho přítomnosti může být Mancinini zcela odvážný. Nejdříve několik snímků postupného svlékání. Ty fotografie, které si Mancinini udělá navíc, bude moci výhodně prodat svým zákazníkům. A tak využívá modelu, který mu náhodou spadl do klína, k erotickým studiím.

Pózy, které svou zákazníci nutí zaujímat, ji velmi brzo rozežřejí. Využívá hodně reflektorů: tady jí pustí paprsek na řadro, tam ozáří stehno, naplno ozáří dalším reflektorem oblast mezi nohama. Pod lavinou horkých paprsků pohlaví zákaznice reaguje, rozevírá se, nabíhá, vlhne...

Odtáhne stranou levé stehno, poníží pravé, opraví stín na hýždě... ještě to stále není to, co potřebuje. Toto řadro by mělo trčet vyzývavěji – a bezohledně sevře a hněte jeho bradavku, přičemž zůstává zcela nevšímavý ke žhavým pohledům přítomného majitele, kterému hrozí mrtvice, když vidí, jak jeho miláček přímo plane touhou.

Má být pohled modelu ještě vášnivější? Neostýchá se profesionálním hmatem ji trochu v rozkroku rozdráždit. Je třeba, aby z její pózy vyzařovalo plné odevzdání? Ukáže jí fotografii, na které proniká muž do svatyně krasavice právě v té poloze, jakou on vyžaduje od modelu.

V době, kdy děvčátka chodí k prvnímu přijímání, je-li některé hezoučké a přitom zvlášť vyspělé, neudrží se a pošeptá jí tak, aby to maminka neslyšela, že by byl šťasten, kdyby ji někdy mohl fotografovat samotnou. A někdy se mu to podaří. Jak jinak by také získal modelky pro své série „Malé nestydy“? Má při tom tak nevinný výraz, že mu jeptišky, které fotografuje na legitimace, dávají jako vyjádření svých dílů svaté obrázky.

Pro svou práci potřebuje více žen než mužů. U mužů mu záleží především na mimořádně vyvinutém mužství. Křivý nos, málo vlasů, malá postava – na tom všem tolik nezáleží. Rozhoduje krása, velikost a fotogeničnost pyje. Jestliže se něčím takovým můžete pochlubit, máte u něho úspěch zaručený. A platí dobře! Při posuzování mužského modelu klade hlavní důraz na to, aby měl mimořádný orgán, protože pornografická fotografie si vyžaduje údy – řekněme geniální.

Ženy, ty zase nesmějí být příliš úzkostlivé z morálního hlediska. Fotografie tohoto druhu dokáže dokonale poničit pověst. Jeho modely jsou bezstarostné, hříšné nymfomanky a na morálku kašlou. Nebo jsou to kurvy, u kterých rozhoduje cena – a pak projevují andělskou trpělivost. Jakmile se zbaví ostychu, jsou ochotny věnovat mu celé odpoledne nebo večer a nejsou rozčarovány, jestliže se jejich partnerovi úd nepostaví právě v tom pravém okamžiku. A v tom může být drama tohoto řemesla.

Pro prodáváče nepromokavých plášťů je nejmrzutější, když dlouho trvá krásné počasí. Pro toho, kdo organizuje promenné koncerty, je zhoubou déšť a pro „speciálního“ fotografa,

když nestojí úd. Proti takové neblahé okolnosti nelze nic dělat, je třeba trpělivě čekat, až se mužnost vrátí. Především se nesmí aktérovi nadávat, vyčítat, nesmí se nutit, protože pak by to bylo ještě horší. V takových okamžicích, zatímco si ho oběť této bohužel dost časté technické poruchy beznadějně honí, zatímco by bylo lépe seanci odložit na druhý den, je Mancinini rozčilený, kouří cigaretu za cigaretou, aby si uklidnil nervy, a přitom stále myslí jen na to, že čas jsou peníze.

Kdyby se nejednalo o tajné podnikání, určitě by pojišťovny uzavíraly pojistky proti riziku ochabnutí pyje.

Protože je Mancinini na své řemeslo žárlivý, někdy, má-li dobrou náladu, připustí, abych se jeho seancí zúčastnil jako divák, který může v jeho ateliéru dělat, co je mu libo, dokonce může uklidňovat rozohněnou modelku, která je otrávená, protože má její partner záchvat trémy.

Nikdy však pohostinství svého přítele nezneužívám a on mi zase ani jednou nenavrhl, abych svým ztopořeným údem nahradil ochablý nástroj modelu. Usoudil totiž, že nejsem toho druhu práce schopen.

Protože je v toto pozdní odpoledne venku psí počasí a šedé deštivé nebe ani studený vítr nijak nelákají k procházce, navrhují Sexii, že jí představím Mancininiho. Radostí vyskočí – tolik již ode mne o jeho práci slyšela.

Když jsme stanuli před jeho ateliérem v nenápadné zastrčené uličce, Sexie vykřikla zklamaně: „Podívej se!“ a ukázala na tabulku za zaprášeným sklem dveří, na které bylo napsáno:

„Uzavřeno pro naléhavé práce.“ Vyvedl jsem Sexii z omylu: naopak máme štěstí, protože to jen svědčí o tom, že je Mancinini v plné práci a nepřeje si být vyrušován.

Prošli jsme špinavým dvorkem a na konci tmavé chodby stanuli před dveřmi Mancininiho tajného studia. Zaklepal jsem smluveným znamením – tři ostré údery a jeden tlumený. Otevřít nám přišel sám majitel.

Představil jsem mu Sexii. Sotva se na ni podíval. Pečlivě za námi zavřel dveře a hned si mi rozhořčeně postěžoval, že ta štětká, kterou si na tento večer pozval, nechce ani slyšet o tom, že by kopulovala s negrem.

– A přitom je to opravdu hezký negr, dodal, kdybys ho viděl, ostatně podívej se a posuď sám, tam vzadu... A potichu dodal:

– Není špatná, ta malá, kterou jsi přivedl!

V koutě dobře vyhrátého ateliéru pozoruji negra, o kterého jde. Není v něm nic divokého, má krásnou hlavu, pod županem dlouhé štíhlé tělo. Mancinini se zatím naposled snaží přimět zdráhající se partnerku. Je to žena spíše mladší, s pokožkou až chorobně bílou. Diskrétně se na tuto zvláštnost ptám Mancininiho a ten si na mně vylévá svou zlost. – To je přece samozřejmé, že musí být bílá. Potřebuji bílou ženu, aby kontrastovala s ebenově černým negrem. V tom má být přece hlavní efekt z tohoto spojení. Jenomže ona negra nechce a kde teď seženu druhou modelku tak bílou, jako je tato? Do prdele... dodal vztekle. – Do prdele! opakuje po něm dívka a rezolutně odchází, aby se oblékla. Na ubohého negra vrhne pohled takového opovržení, jako by to byla jeho chyba, že je černý.

Negr na urážky bílé kurvy neodpovídá, má dobré vychování a nechce ještě více rozčilit pana Mancininiho, který platí za přeříznutí bělošky 50 franků. Je však smutný, protože už se těšil na to, jak se vnoří do bílého těla.

Dívka než odejde, přece jen zmírní tón, aby nebyla navždy vyhnána z ateliéru, který jí čas od času poskytuje nějaký výdělek:

– Musím na to mít chuť, pane, ale to co ve mně ten negr vzbuzuje, je silnější než já. Všichni páchnou, i kdyby se celí vykoukali v kolínské... Na shledanou, nezapomeňte mi dát vědět, i když by to mělo být třeba s Číňanem, tomu bych přece jen dala přednost před negrem.

Dveře za sebou energicky přibouchne – a nešťastný negr se ve svém koutě ještě více schoulí. Mancinini zlostně nadává. Sexie, která nespustila zrak z toho syna Afriky, mne uchopí za paži, zatáhne mne stranou a šeptá:

– Myslím, že by se mi ten černoch docela líbil. Kdybych si ho tak mohla odvést k sobě!

Rozmlouvám jí to. Nebylo by to přece docela slušné vůči mému příteli, který nás tak ochotně ve svém ateliéru přijal.

Představa, že negr je pod svým županem docela nahý, vzrušila však Sexii tak, že si neuvědomuje nebezpečí, kterému se vystavuje tím, že svůj zájem dává tak okatě najevo zde, v tomto prostředí a před tolika očima.

Mancinini se také skutečně hned chápe příležitosti, bere si Sexii stranou a zřejmě mu stačilo pouhých několik slov k tomu, aby ji přesvědčil. Vidím, jak ji na projev vděčnosti spokojeně

líbá na obě tváře. Navrhl jí zřejmě, aby nastoupila na místo té dívky, a ona – přijala.

Považoval jsem za svou povinnost upozornit ji na nepříjemnou publicitu, kterou by to mohlo způsobit, kdyby se náhodou některému z jejích prastarých nebo ctihodných přátel dostala do rukou jen jediná taková fotografie. Vždyť je Sexie příslušnicí vznešené generálské rodiny a ti starci, kterými je obklopena, si obvykle bičují krev prohlížením fotografií tohoto druhu, než se pustí do akce. Jí to však nikterak neodradí – vezme si na obličej masku a vše bude v pořádku. „Že, pane Mancinini?“

Mancinini horlivě přikyvuje, souhlasí se vším, a nakonec souhlasím i já, proč taky ne? Ještě však považuji za nutné poukázat na jednu nesnáz – pokud jde o bělost pokožky, bude to se Sexií slabší, vždyť její bílá pokožka je skryta pod stejným opálením, jehož získání věnovala Sexie v létě téměř ještěrcí trpělivost.

Mancinini se škrábe na pleši – to je opravdu záhada, protože v erotismu má kontrast obrovský význam, nesmí se na to zapomínat.

Zatímco spolu hovoříme, Sexie se netrpělivě vysvlékla. V pohledu mého přítele spatřuji profesionální obdiv. A zrak negra, který zatím zůstává stranou, vyjadřuje vzrušení a touhu předvést jí co nejdříve svou zbraň.

Když je zcela nahý, snaží se Sexie dokázat, že její pokožka není tak beznadějně opálená, jak tvrdím. Jestliže bude osvětlení dostatečně silné, bude se negr proti ní jevit dostatečně kontrastně. Svou věc obhazuje Sexie s obvyklou vášnivostí.

Mancinini, který se tvářil zatím dost zaraženě, náhle zazáří: ze zásuvky vytáhne krabici s maskem, který obvykle používá k ošetření duší svého kola.

– Jsme zachráněni, jása, bude to série neobvyklých záběrů, jen trochu trpělivosti, maličká, nechte tu starou opici Mancininiho, aby vám trochu polechtal epiderm.

Kouskem vaty natírá Sexii bělostným maskem. Pomáhám mu. Postupně tak Sexii přeměňujeme v sádrovou sochu. Nakonec to není tak špatné. Dáváme pozor, abychom jí maskem nezaprášili Venušin pahorek, jehož tmavý porost tak dvojnásobně vyniká nad bílým základem, ani hroty jejích ňader, které tak připomínají dvě lesní jahody, ani rty, které Mancinini ještě více zdůrazní rudou rtěnkou.

Když se seabeměně pohnula nebo zavrtěla, mastek se zvířil, což mělo rušivý efekt. Raději jsme z ní proto foukáním přebytečný mastek odstranili. Mancinini jí přisunul židli a požádal, aby se posadila.

Klesla na židli v unylé měkkosti. Požádal ji, aby roztáhla nohy. Byl silně vzrušující ten pohled na její růžové pohlaví, jak lemováno tmavými chlupy vyrůstá nad tuto měsíční bělost. Není divu, že se mi postavil jako pružné péro. – Není to tak špatné, jásal Mancinini, není to vůbec špatné!

Odešel k negrovi, aby jej probudil z beznaděje, které propadl.

Přiblížil jsem se k Sexii, abych jí nanesl trochu masku na vnitřní stranu jejích stehen, tam, kde – jak jsem upozoroval – se leskla část její rozkoše, stékající a smáčející bílý prášek.